

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opraviništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodnej tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Vzdiganje Slovanstva.

Iz samine. [Izv. dop.]

Čas gre naprej, a ponavljajo se stare podo-be. Historija nas uči, kako je cvetoča Grška z mržnjo gledala na sosednjo rastočo državo makedonsko, ter opisovala nje divjost, češ, kralj jej je „barbar“, in nje stanovanjci so neizobraženi, ljute zveri, ne dosti boljši od volkov in medvedov. In tudi za slavni Rim je prišel dan plačila. Ko je Rim slutil naval tujih narodov, kričal je, češ, zdaj je „kultura“, umetnost in vse lepo v nevarnosti.

Toda niti Grška nij zabranila Filipu vhoda, niti Rim nij mogel ustaviti severnih narodov in nove dobe.

In tako vidimo tudi dandenes, kako nekateri zapadni narodi mrzijo in zabavljajo na Slovane. Kako so pisali Magjari in Nemci! Kako so psovali Srbijo, baš tako Bolgarijo! Kako so se zaletovali ti pritlikovci v ruski „kolos“!

Toda teka zgodovine ali historije ne ustavljajo taki možički. Srbski narod je postal sloboden. Bolgarija je nova dejansko neodvisna slovanska država, in Rusija je uže skoro storila konec turškemu barbarstvu v Evropi, ki je pobit prosil ponižno miru in se pripravlja pokoro delati v Aziji.

Če se pak sovražniki Rusije veselijo, da nihilizem maje stebre ruske države, potem naj le pomislijo, da je narod ruski uže večje bolezni prestal, in bil je potem le čileji in zdraveji. Gotovo bi protivniki najraje videli, da si slovanski narodi sami porinejo nož v srce, kar sami ne mogo, kajti Slovan je jak, očuval si nij samo život vzlic velikim nezgodam, nego ima tudi nado v lepšo bodočnost.

nost, kar toliko bolj jezi sovražnika, ker vé, da néma ni živjenja, ne bodočnosti, brez mozga kostij slovanskih.

Bedast je, kdor stavi svoj obstanek na propast slavizma, kajti Slovan ne propada, temuč gre na dan. Jedna misel ga navdaja in prešinja, pahniti od vrata tlačečogo protivnikovo; ne želi pak zatirati tujih narodov, saj je znano, kako opisuje nemški pesnik naše pradede: „sie führten ein fröhliches, muzikalisches leben, sie waren mildthätig, bis zur verschwendung, gastfrei, liebhaber der ländlichen freiheit, aber unterwürfig und gehorsam, des raubens und pünderens feinde“.

To je povzel pesnik po pisateljih, ki niso bili povsem prijazni Slovanom. Kateri Slovan ne pozna svojega rodú po teh znakih? Kaj pogreša še filozof k idealu človeka državljana — nego znanstveno kulturo! A tudi ta je pozneje vnuke ublažila. —

Vsi denašnji napor Slovanov teže tedaj le za osvobodjenje samega sebe, zato mora želeti vsak človekoljub, da skoraj pri-sije zlato solnce slobode vsem Slovanom, da se tedaj zjasnijo vremena tudi nam Slovincem. —

Če bodo pak potem naši nasprotniki spominjevali se na nekdanjo svojo hegomonijo jadikovali „fuimus Trojes“ znati bi morali to uže preje, da pride i za nje „dies ille, dies irae“. —

Blagoslovljenje nove zastave slovenskega kranjskega poika v Bosni.

Iz Livna 1. maja. [Izv. dop.]

Denes je bila tukaj nova zastava našega slovenskega kranjskega polka blagoslovljena

Stara zastava, ki je bila uže o začetku okupacije zelo poškodovana, trpela je v vojski toliko, da je je le še nekoliko cunjic ostalo; le krasni srebrni trak je bil še dobro ohranjen. Kljubu grdemu vremenu je bila svečanost lepa in veličastna. Polk se je postavil pred frančiškansko cerkvijo; od vseh kompanij, ki niso v Livnu, prišle so deputacije k svečanosti. Pred velikim altarjem stala je velika miza in okolo nje vsi častniki v polukrogu. Po maši je bilo obredno blagoslovljenje zastave, o katerem so vsi častniki gole sablje v rokah držali, češ, da hočejo zastavo o vsakej priliki hrabro braniti. Potem je vsak častnik, začeni od polkovnika in vsake kompanije vsake šarže po en mož po en zlat žebelček v zastavišče zabil. Ko je bila nova zastava polku pokazana, govoril je polkovnik zbranemu polku v slovenskem jeziku lepe, navdušujoče besede. Zdaj je prišla na vrsto prisega. Ko je bilo vojakom odkazano odkriti se in povzdigniti prste v prisego, je bilo zanimivo videti, da so isto vsi pričujoči Bošnjaki storili: možje so svoje turbane sneli, tudi prste povzdignili in ljudstvo in vojniki so glasno izrekli prisego za adjutantom, kateri jim jo je stavkoma bral.

Še druge svečanosti so se nameravale, toda zaradi slabega vremena so jih morali opustiti.

Najbolj je krščanskim Bošnjakom imponirala slika matere božje na zastavi. Menijo, da smo vsled tega nepremagljivi. Ko se je razvila zastava in so res prav lepo izdelano sliko zagledali, — popadali so na kolena in molili.

Pri tej priliki sem se spomnil nekega dogodka drugi dan po našem prihodu v Travnik,

Listek.

Spomini iz otročjih let.

(Spisal Nis Vodorán.)

(Dalje.)

II.

Kadar je sijalo toplo pomladansko solnce, kadar so jele drobne tičice veselo žvrgeti in prijazne cvetlice svoje ljubke glavice prizdigo-vati iz zelenih tal, pritekli smo na pisani travnik, in tukaj je bilo zdaj naše torišče. Igrali smo se, skakali in lovili se. Brali smo nežne cvetke, zatikali jih za klobuk, pleli vence, potem zopet vse proč vrgli, ker nam nij šlo prav od rok in strpljenja nijmo poznali.

„Igrajmo se vojsko!“ reče eden. „Da, da vojsko!“ pritrdimo vsi. Postavimo si dva so-vražna cesarja, eden je bil naš avstrijski, drugi turški. Ta dva naredila sta z rokami „most“, drugi smo se vstopili v vrsto držeči se drug drugega od zdej, ter smo šli tako pod „most“.

Cesarja sta vse skozi pustila, le zadnjega sta ustavila; stavila sta mu več vprašanj, in sled-njič se je moral odločiti, čegav vojak hoče biti, naš ali turški. To se je ponavljalo, dokler smo bili vsi razdeljeni. Dogovorili smo se še, da s palico in s pestjo ne sme se tepsti, — ker to preveč boli, — in ne z nogo drug drugega zavirati in spodnašati, ker to nij pošteno, in se s tem ne pokaže prava moč. Vidite, da kar človekoljubje zadeva, nijmo bili zadnji mej evropskimi vojskami. — Ko je bilo vse dogovorjeno, zaleteli sta se stranki druga v drugo, vsaka s svojim cesarjem na čelu, — in začelo se je trganje, metanje, podenje itd. To je trpelo, dokler nij bila ena stranka v beg zapodena, ali dokler nij cesar cesarja na tla vrgel. V vsej tej vojski sta cesarja največ trpela; bila sta najmočnejša in najponosnejša mej nami, zato je boj mej njima najdalje trpel. Mi niti vedeli nijmo, da je vojska brez osobne udeležitve cesarjev mogoča.

Po končanej vojski nijmo mrtvih poko-

pavali, ne mirovnih pogodb sklepali, temuč, ko smo se nekoliko odpočili, prišel je nov pred-log na vrsto in je bil brez razgovora od obeh strank sprejet. Postali smo ptiči in znašali smo vsak svoje gnezdo. Razkropili smo se, izbrali si vsak svoj prostor in izkopali vsak svojo jamico; v te jamice smo nanašali drob-nih slamc, bilk, peresec, mahu itd., ter na-rejali mehko ležišče, podobno ptičjemu gnezdu. Kdor je naredil najlepše in najbolj skrito gnezdo, ta je bil najponosnejši mej nami. Slutili smo, da ima človek nekaj veljave, ako si kakor ptica z lastno pridnostjo in močjo postavi dom in ga kolikor mogoče zakrije in čuva pred sovražniki.

Ko smo se teh ali drugih iger naveličali, poseli smo se po travi in začeli si pripove-dovati, kaj bo kdo izmed nas, kadar dorase. Prvi dé: Jaz bom krojač, po hišah bom hodil šivat, dobro bom živel in novo suknjo si bom sešil, kadar bom hotel. Drugi pravi: Kadar bom jaz velik, naredim si malin, mlet bom pse-

katerega ne bom pozabil vse svoje žive dni. Polk Leopoldov namreč bil se je postavil pred vojašnico s svojo novo zastavo. Mnogo ljudstva iz okolice je drevilo v Travniki gledat Avstrijancev. Jedna taka truma — bili so katoličani, moški in ženske — prišla je ravno, ko je bila zastava povzdignena in je v zraku zavihrala. Zagledavši sliko matere božje, so ti priprosti otroci narave prav tikoma pred vrsto vojakov spustili se na kolena. Gamljivo je bilo videti njih obraze, slišati njih besede: „Tedad si vendar prišla“, rekli so, „sveta devica; nismo te zastonj pričakovali. Vsak dan smo k tebi molili za odrešenje; vedeli smo, da prideš, da nas uslišiš. Prišla si s toliko bojniki in otela si nas.“

Ko je bila 24. aprila v proslavo tega dneva velika maša pri frančiškanih, je bilo tudi to zanimivo, da so bili pri njej Turki, pravoslavni in katoliki pričujoči. Po tej maši podal se je polkovnik Prieger z vsemi častniki v srbsko cerkev k božji službi. Kakor v frančiškanski, tako je tudi v tej cerkvi duhovnik primerno govoril zbranemu ljudstvu. Srbski duhovnik je v začetku svojega govora blizu to-le rekel: „Kot deček sem imel nekdanje lepe sanje: sanjalo se mi je, da kot Gospodov služabnik opravljam javno molitev za krščanskega vladarja Jugoslovancov. Te lepe sanje so se uresničile, in jaz štejem denašnji dan mej najlepše v svojem življenji; moliti smem javno za avstrijskega vladarja, za osvoboditelja te dežele iz 400letne sužnosti itd.“

Popoldne je na javnem trgu godba igrala; veliko ljudstva iz okolice je bilo navzočnega; po naši godbi in po svojih diplah so plesali z veliko neutrudnostjo svoje narodne plese pred oficirskim kazinom. Zvečer je bilo povsod sijajno razsvitljeno, tudi v turškem delu mesta, mnogo transparentov in napisov je bilo videti; ti so bili dostikrat naivnega zapopadka, pa pričali so o srčnej udanosti cesarske h. š. Sploh je zaupanje v cesarja pri tukajšnjem ljudstvu izvanredno veliko. Če se jim kje hudo godi, slišiš vedno besede: „Car je dober, car bode pomagal“; če z njimi trdo ravnaš, slišiš: „Car je usmiljen, ti nijsi dober.“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 10. maja.

Nove volitve v državni zbor bomo imeli najbrž že konec prihod-

njega meseca junija. Zdanji državni zbor bode trajal komaj še dober teden, potlej bode pa precej nove volitve razpisane. Kakor namreč najnovejši telegram z Dunaja poroča, zvedel je „Fremdenblatt“ iz poslanskih krogov za gotovo, da bode sesija tega državnega zbora že 17. maja, torej danes teden, s cesarjevim prestolnim govorom slovesno sklenena.

Slovenci bomo morali vse moči zbrati, da vržemo nekatere nemškutarske poslance s sedežev, katere so si neopravičeno priborili. Vse upanje je, da bode uradnikom prepovedano od višje strani — agitirati proti narodnej stranki.

Glavni ostanki ali zrnje dozdej vladajoče nemške **ustavoverne** stranke, t. j. tisti nemško-avstrijski poslanci, ki so zoper povečanje Avstrije ali zoper okupacijo Bosne glasovali — (112 jih je pod Herbstovim vodstvom) — sešli so se v petek na Dunaji in so sklenili nekov „program“, ki je po besedah ali frazah jako lep, ali stvarno jalov, in o katerem hočemo mi tudi še izpregovoriti kaj več. Program teh ustavakov obeta reformo volilnega reda, polajšanje davkov, pomirjenje avstrijskih narodov, zboljšanje obrtnije, trgovine in poljedelstva, in še tisoč lepih rečij. Ali ves svet se vpraša, zakaj ustavoverci v zadnjih šestih letih nijso delali za te lepe stvari, ko so oni sami na krmilu bili? Zakaj nemški in nemškutarski ustavoverci ali liberalci še le zdaj zopet le obetajo?

Češki listi so vsi polni člankov o vprašanji sporazumljenja z Nemci in vstopa v državni zbor. Enoglasno terjajo, naj vlada obljubi prej podpirati jih v narodnostnih zadevah, kakor jih § 19. ustave določuje.

Klub čeških poslancev je baje sklenil, v mestih in kmetijskih občinah nobenega plemenitaša kandidirati.

Vnanje države.

Nemške in druge Slovanom sovražne novine ne nehajo najbolj kosmate laži o **Rusiji** in iz Rusije prinašati. Tako so povedale bile, da je ruska vlada samo v peterburgsko peter-pavelsko kasarno zaprla 4700 ujetnikov, a ruski listi zdaj pravijo na to, da ta kasarna nima niti prostora za 400 ujetnikov. Tudi glasi, da misli car odstopiti so prazni.

Srbski vojni minister je, kakor „Pol. Corr.“ poroča, z nekim angleškim društvom naredil pogodbo, da dobi Srbija 100.000 pušk

Martinijevega sistema v teku jednega leta. Srbija bode za te puške plačevala vsako leto po 30.000 dukatov skozi 12 let. —

Dae 8. t. m. je Srbija podpisala trgovinsko pogodbo z Italijo. Avstrija pa?

Turški sultan je že poslal Namyk-pašo v Livadijo nest odgovor sultanov aa carjevo pismo, katero je bil general Obručev v Carigrad prinesel. V tem odgovoru sultan baje naglašal, da se vsem pravica, ki mu jih berlinski dogovor gledé Balkana dá, odpove. Sovražniki Rusije se močno hudejejo o tem.

V **južnej Afriki** gre Angležem vojna s Zului tako navskriž, da je vlada sklenila (kakor „Daily News“ poroča) še 5000 mož pomoči poslati v Natal.

Afganski vladar Jakub kan je baje angleškemu podkralju poročil, da pride v Gundumuk dogovarjat se, ker ima željo mir narediti mej Indijo in Afganistanom. — Tako zopet londonske novine poročajo, ali že pet mesecev se podobne reči beró.

Dopisi.

Iz Ormoža 5. maja. [Izviren dop.]

Tudi pri nas se je svečanost srebrne poroke Njiju Velčanstev prav lično obhajala. Na predvečer, ko se je komaj nekoliko omračilo, bila so vsa okna razsvitljena in okinčana in igra, ki je po mesteci svirala, privabila je vse prebivalstvo vkljub slabemu vremenu na ulice, in opazovati si mogel, kako je bilo vse židane volje in navdušeno. Najbolje odlikoval se je g. Š.... s svojim delovanjem, za kar mu gre posebno priznanje.

Zarana na dan srebrne poroke zdravila nas je iz spanja godba in streljanje. Predpoldnem je bila slovesna služba božja, kjer so naši gospodje in gospodičine marljivo in lepo peli. Za tem bila je v šoli šolske mladeži namenjena veselica. Govori učiteljev in drugih ter šolarjev, deklamacije i petje šolske mladine bilo je na vrsti, ki se je vse izvanredno vršilo, i za tem bili so fantje i dekleta obdarjeni z mičnimi knjigami, največ slovenskimi, i gotovo bo ostal ta dan šolske mladine kakor i nam vedno v živem spominu.

Zastave, ki so celi dan vihrale, ter mično okinčana okna poslopij našega mesteca, pričale so celi dan prišlecem, da smo obhajali i mi svečanost, koja je vse avstrijske domoljube takrat navduševala. —

Povodenj, ki je nastala vsled močnega deževja, nas je za nekaj dni čisto izolirala, ker vlak ter pošta ne mogó nikamer ljudstvo

nico in imel bom belega kruha kolikor bom hotel. Tretji reče: Ko jaz vrasem, biti hočem zidar, sezidam si veliko hišo in notri postavim godce, da bodo godli noč in dan. Četrti veli: Jaz postanem lovec, nosil bom puško, streljal zajce, volkove in medvede, in se ne bal nikogar. — Tako je vsak moral povedati, kateri stan ga najbolj veseli; ko pride vrsta na me, pravim: Jaz pa čem biti trgovec, kupčeval bom, in kadar bom imel denarja dovelj, kupim si lepo kočijo in dva velika belca, vozil se bom po lepih cestah in svet gledal. Glejte — dejali so moji tovariši — ta če biti gospod, in začeli so se mi v šali odkrivati.

Nu, nekaj od tega se je spolnilo; videl sem mnogo sveta, ter si marsikaj skušal na njem, pa povsod, kjer sem bil, mislil sem na naše jasne gore, na naše bistre studence in potoke, na naše zelene livade s krasno pisanimi cveticami in prijetne loge z milimi ptičicami. Tudi drugod sem videl lepe gore, tudi drugod sem poslušal žuborenje potoka in

ptičje petje, tudi drugod sem se sprehajal po zelenih livadah in nabiral cvetoče rožice, ali te gore nijso gledale tako prijazno in jasno na me, kakor naše, te vodice nijso bile tako bistre, te livade ne tako zelene, te cvetlice ne tako krasne, nežne in dišeče, kakor naše, v teh logih nijso pihale tako prijetne sapice, kakor v naših, in v petje njihovih ptic nijsem bil nikdar tako zamaknen, kakor v domačem logu. Lepa je narava tudi drugod, ali sreč ne ugaja nikjer tako, kakor doma; na tujem je vse tuje, doma vse domače, zato mi je srce vedno klicalo: nazaj, nazaj v domovino! O, krasna si ti, naša domovina, in naša si ti, naša — slovenska; krasna in mila si in ostaneš, če tudi te je nekdo imenoval svinjsko deželo, morebiti je storil to zavoľjo tega, ker je videl, kako so jo oholi in ošabni tujci onečastili in ...

Pa vrnimo se na livado! Ne samo mi dečki, tudi deklice naše starosti veselile so se krasnega zelenja, dobrodejne pomladanske to-

plote in novega življenja probujene narave. Tudi one so igrale svoje igre, ali ne tako hrupno in proč od nas, ker bili smo poredneži in motili smo jih, ako so prišle preblizu k nam. Ko so pa vidile, da mirno sedimo, jele so se nam bližati, da bi se pokazale, kako so lepo opletene s cvetličnimi kitami in vencí. V pletenji kit in vencev so bile pač óne spretnnejše od nas. To smo jim priznali, in v zahvalo prejeli smo vsak svojo kitico, katero smo deli za klobuk. Nikdar pa nij komu izmed nas prišlo na misel, da bi bil kakaj deklici kitico podaril. To bi nam bilo čudno.

Prešlo je bilo par let, odkar sem bil zapustil zelene trate, pisane livade in vesele tovariše-vrstnike. Prišel sem iz ljubljanskih šol na počitnice, — ali za-me nijso bile več otroške igre, imel sem gospodsko suknjico in znal sem nemško; mej razposajene vaške paglavce nij bilo več spodobno zahajati.

Necega dne stojim zamišljen na sosedovem vrtu, kjer smo se tolikokrat igrali. Za

toži, ka so na mnogih krajih mostovje i se ve, da tudi polja poškodovana.

Domače stvari.

— (Slovenskim uradnikom.) Sod-nijam po Slovenskem je došel od ministerstva dopis, naj razglasijo svojim uradnikom, da se v Bosni in Hercegovini potrebuje sodskih uradnikov. Plače so prilično velike: za sve-tovalce 3000 ali vsaj 2800 gld. na leto; za adjunkte 2000 ali 1500 gld.; za avskultante 800 gld. na leto. Kompetenti, ki dobodo za dve leti odpust, morajo znati „bosenski“ jezik in se imajo s prošnjami obračati na svojo višjo deželno sodnijo.

— (O umoru v Latermanovem aleji.) Včeraj smo poročali, da je bil v La-termanovej aleji, tik Ljubljane, šišenski črev-ljar Holzman mrtev najden. Usekan je s kako sabljo po glavi in vratu, ali pa s fašinskim nožem, ali s kakim tacim ostrim orodjem. Ker so blizu njega našli prazen mošnjček, in je tudi ure ubitemu manjkalo, sodi se, da je morda oropan.

— (Ljubljanski knezoškof g. dr. Pogačar) je odpeljal se predvčeranjem na Notranjsko na kanonično obiskavanje.

— (O povodnji) v ptujskem, ljuto-merskem in radgonskem okraji, o katerej so včeraj naši dopisi pripovedovali, prinašajo tudi graški listi dopise, ki veliko škodo in bedo naveščajo.

— (Goriški državni poslanec.) Zadnja „Soča“ prinaša uveden članek, v ka-terem konstatira, da dozdani goriški posla-nec Winkler nij nikoli z našimi narodnimi poslanci, ampak zmirom le z Auersperg-La-sserjevo vlado glasoval, goriški Slovenci ga ne smejo torej nič več voliti.

— (Pri duhovenskih poskušnjah) so bili te dni naslednji duhovni gg.: Jak. Ali-jaš, kapl. v Tržiču; Jak. Dolenec, stolni kapl.; Jan. Demšar, administrator v Ledinah; Jurij Jaklič, administrator v Gotnici; Ant. Jamnik, administrator v Soričici; Matija Kralj, kaplan v Škofj. Loki; Jan. Lapajne, administrator v Dražgošah; Fr. Porenta, kaplan pri sv. Petru v Ljubljani; Ignac Vrančič, kaplan v Šmarji; Vil. Vesel, administrator itd. v Črnomlju iz križanskega reda.

— (Duhovenske spremembe, v la-vantinske škofiji): g. Matevž Pogolšek je

mano nekaj zašumi, ozrem se — bila je so-sedova Nežika. Obstane, povezne oči in molči. Tudi mene je rdečica obhila, in nijsem vedel, kaj bi jej rekel. Ona se prva ohrabri, ter začne: „Veš, kako je bilo nekaj? Ti si nas pozabil, se ve da, kaj bi maral za nas, ti živiš v mestu, tam je vse lepše, tudi deklice Gotovo bi ne vzel več kitice cvetlic od mene, ko bi ti jo ponujala.“ — „Kdo ve? morebiti se motiš“ — odgovorim. „Naj bo uže, kakor hoče, nekaj ti morem vendar povedati.“ — „Kaj, Nežika? — Govori!“ rečem in stopim k njej, ali Nežika nij prišla do be-sede, glas moje matere, kateri me je resno poklical, prestrigel je nama komaj pričeti raz-govor. Ubogal sem in šel k materi. „To je nespodobno, ženska družba nij za te; kaj misliš? — gospod hočeš biti, pa se z dekleti shajaš in pogovarjaš, sram te bilo, ti ženski nejebores!“ Poslušal sem mater, ogibal sem se Nežike; premišljal sem pa od tega časa več-krat, kaj in kako bi mi mogla Nežika škodovati.

(Dalje prih.)

prezentiran za Zibško faro; o. Korbinjan Lajh pride za župniškega oskrbnika k sv. Juriju na Pesnici, in g. Jožef Čerako je postal provizor pri Materi Božji na Vurmbergu. — Fara Ma-tere Božje na Vurmbergu je do 17. junija t. l. razpisana. — Umrli je gospod F. Oz-mec, žrpnik pri Materi Božji na Vurmbergu 29. aprila.

— (Obiskovanje škofovo in bir-manje v Poreško-Puljske škofiji) bode meseca rožnika: 29. v Pulji, popoldne v Sti-njani; 30. dopolud. v Pulji, popold. v Pome-riji; meseca mal. serp.: 1. dopoludne v Pulji, popoldne v Alturi; 2. dopoludne v Sani, po-poludne v Linjani; 3. dopoludne v Medolinu; 4. dopoludne v Promontoriji; 5. dopoludne v Galesani (posvečenje zvona); 6. dopoludne v Galesani (posvečevanje cerkve); 7. dopoludne v Marsani (s potoma obiskanje v Lavariku, Montikulu in Momiranu); 8. dopoludne v Kar-nici, popoldne v Kastri novi; 9. dopoludne v Barbanu, popoldne v Porojanu; 10. v Fili-panu; 11. v Fasani; 12. v Juršičih; 13. v Adiniani.

Razne vesti.

* (Dr. Miletič.) Sploh se je pričako-valo, da bode mej onimi, katere bode cesar pomilostil ob priliki svoje srebrne poroke, tudi ogersko srbski narodni vodja vrli dr. Miletič, žrtva magjarske brutalnosti in krivičnosti. Ali nij bil pomiloščen. Magjarsko ministerstvo ga vladarju menda nij predložilo mej pomilošče-nja vredne. Zato so magjarski listi lagali, da je Miletič, sam milost odbijal, kar pa njegov zagovornik dr. Polit v „P. L.“ kot neresnico zavrača.

* (Ljudsko štenje.) Koliko je v Bosni in Hercegovini ljudij, kako se razdeljuje po veri itd. bode še le iz štenja ljudstvenega na-tanko razvidno, ki se bode na ukaz naše vlade začelo 16. junija t. l. v vseh okrajih.

* (Železnica zasuta.) Na Koroškem se je 5. t. m. mej Saldenhofenom in dolenjimi Dravljani zemlja usula z rebri, ter zasula že-leznicu 18 metrov dolgo in 3 metre visoko; tako tudi se je usula zemlja na železno cesto mej sv. Lovrencem in Ribnico. Naposled se je zemlja udrla tudi mej Marija Rušenjem in Faalom na železnico.

* (Umor in samoumor.) Na Du-naji je predvčeranjem umoril neki komisijonar iz Brna svojo soprogo in potem še sebe. Ona nij marala za svojega moža, izbrala si ljubimca, ter zapustila svojega moža v Brnu, z ljubim-cem pak je šla na Dunaj. Mož jo je z lepa prosil pismeno naj se zopet k njemu vrne, žugal jej, poklical sodnijo na pomoč, ali ona ga nij hotela slišati. Do 5. t. m. je prišel sam na Dunaj, ali soproga njegova je ostala trmoglava, on je zopet prosil pri sodniji za pomoč, ali tudi ta nij mogla ničesa opraviti. Od sodnije sta šla oba v njeno stanovanje, zvečer jo je spremil k sestri, in pri tej pri-liki jo ustrelil v glavo, da je bila takoj mrtva, in sebe pak v usta, da mu je skoraj vso glavo razneslo.

* (Štiriletni morilec svoje ma-tere) V Schöawaldu pri Joachimsthalu je mlad 4 leta stari dečko zlezel na mizo in se igral s puško, sprožil in ustrelil svojo lastno blizu sedečo mater.

* (V silnej nevarnosti.) Na veliko nočni ponedeljek se je na Dunaji na trgu sv. Pavla igralo več otrok. Mimo pride otro-kom znani Kajetan Fraisl, tapetni tiskar, in ker je bil pijan, so se otroci norčevali z njim. To pa je Fraisla tako ujezilo, da je prijel 11letnega šolarčka J. Pehatka, ga nesel k bližnjemu 14 sežnjev globokemu vodnjaku, in ga vrgel notri. „Angelj varh“ je čuval dečka, ki se je samo malo ranil na glavi pri padcu, ker rekel je pozneje sam: zmoli sem en par očenašev v tej sili in potem sem pričel ple-zati iz vodnjaka. Zločinec je bil te dni ob-sojen na pet let zaporu.

* (Zdrav novorojen dečko.) Na-vadno vagajo zdravi novorojenci 6 do 7 funtov. Ali 12. januarja je v ameriške državi Ohio porodila Amerikanka dete, kije vagalo 23 fun-

tov in merilo 2 1/2 črevlja. Pišejo da sta pa tudi oče in mati dečkova oba silno velika.

* (Verska blaznost.) Iz Bostona se poroča 3. t. m., da je obnoren nek Charles Freemann, ker je večkrat obiskaval verska zborovanja. Pred jednim tednom je dejal, da je videl prikazen, in da od tačas nij niti je-del, ni spal. Dejal je da mu je Bog ukazal darovati svojo hčer, katera bode potem čez tridai zopet od mrtvih vstala. V četrtek jo je na mizi doma zaklal, in njeno kri razlil po mizi, služečej mu za „altar“. Na to je vso svojo družino iz hiše zapodil ter zagrabil vrata in okna. Ker ima dosti orožja, preti da bo vsacega ustrelil, kdor bo prišel k njemu blizu. Tako je čakal oživljenja svoje hčeri. Oblast-nije so obkoljile hišo njegovo, ter prijele in v zapor dele njega ter njegovo soprogo. Ona mu je namreč dovolila, da ie umoril svoje dete.

Smrti in žalovanja.

7. maja: Franc Židar, vodja pri 33. lovskem batalj., 26 l., v vojaški bolnici, vsled trebušnega tifusa.

8. maja: Kamila Cagnelli, 6 l., fotografskega vodje hči, na emonske cesti št. 10, vsled difteritis. — Rudolf Dražil, 18 l., knjigovezni pomagač, v uli-cah na grad št. 6, vsled tuberkuloze. — Helena Vid-majer, delavca žena, 44 l., v predkraji Hradeckijeva vas št. 14, vsled srčnega mrtuda.

Dunajska borza 10. maja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)			
Šnotni drž. dolg v bankovcih	66 gld.	45	kr.
Šnotni drž. dolg v srebru	67	—	—
Žlata renta	78	95	—
1860 drž. posojilo	127	—	—
Akcije narodne banke	828	—	—
Kreditne akcije	259	80	—
London	117	40	—
Srebro	—	—	—
Napol.	9	36 1/2	—
C. kr. cekini	5	52	—
Državne mark	57	75	—

Elegantna
spomladanska obleka
18 gold.

Praktična
spomladanska zgornja suknja
10 gold.

Trdne
spomladanske hlače
5 gold.

in v primerji najfinejše obleke za
gospode in dečke; po najnižej ceni
obleke za otroke od dveh let naprej.

Spalne suknje
za gospode in gospe.
priporoča

M. Neumann,

krojaški mojster,
v Ljubljani, v slonovih ulicah št. 11,
v Lukmanovej hiši.

Vnanje naročbe se proti po-zetju urno izvrše in nepristojno brez ugo-vora nazaj vzame. (115—13)

WASSERDICHTER
ZELTSTOPFER
REGENMANTEL
DECKTÜCHER
empfeht die
Wienerberg-Landgut-Fabriksniederlage
M. ELSINGER & SÖHNE WIEN.

Solide Firmen als Vertreter erwünscht.

Kot učenec

se sprejme v štacuno v neki trg na deželi primerno došolan fant. Več se izve v administraciji „Slovenskega Naroda“.

(212-1)

Cerkvene pesni,

mašne, Marijne in sv. Telesa, zložil P. H. Sattner, dobé se pri J. Kraju v Novem mestu. Cena 50 kr.

(200-2)

Epilepsijo (božjast)

zdravi pismeno specialni zdravnik dr. Killisch v Dresden-u (Neustadt). Največje izkustvo, ker je zdravil uže v čez 11.000 slučajih.

(156-4)

Tuji.

10. maja:

Pri Slonu: Braune iz Dunaja. — Tome iz Koševja. — Engel iz Dunaja. Pri Maliću: Hellman iz Dunaja. — Fischer iz Grada. Kotany iz Dunaja.

850 velikih steklenic vina

„rizling“,

(191-3)

steklenico po 60 soldov, in prav lep

špargelj,

kilo po 60 soldov, ima na prodaj

vinogradska šola na Slapu pri Vipavi.

F. A. Zupančič,

na starem trgu šte. 1,

priporoča p. n. občinstvu svojo bogato asortirano

zalogo klobukov

najnovejše in najelegantnejše fačone za gospode.

Največja zaloga modernih belih in pisanih

florentinskih slamnikov

za gospode in gospé razne cene.

Slamniki se sprejemljó v popravljanje in modernizovanje.

(199-2)

Izvanjska naročila se izvršujó točno.

Za poletje

priporoča udano podpisani svojo dobro asortirano zalogo

solnčnikov

najnovejše fačone iz raznega blaga in prav po ceni; nadalje

solnčnikov za gospode, dežnike

vsake velikosti in barve od pavole, alpake, clotha, polu-svile, svile, double-tvarine, gumi-tvarine itd. na debelo in drobno.

Kot najnovejše priporočam

patent-avtomat-paragon-dežnike.

Palice za sprehod

so v zalogi na izbiranje.

Preoblečenje in popravljanje se izvrši najhitrejšo in najceneje. Naročila s kmetov za pojedine dežnike in solnčnike se izvrše po meri proti povzetju.

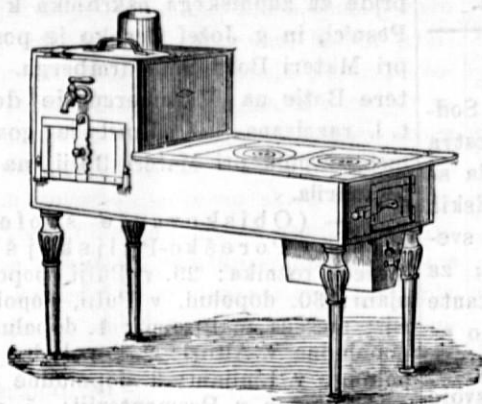
Velika partija novih solnčnikov se znatno proda pod fabriško ceno.

L. Mikusch,

izdelovalec solnčnikov in dežnikov v Ljubljani, na mestnem trgu šte. 15.

Tu se dobiva tudi znani dobri papir za žepiče in zavijanje (iz Rateške papirnice).

(207-1)

Velika zaloga izdelanih nepotratih ognjišč

vsake vrste in velikosti jako v ceno in s poročtvom.

C. kr. patentirane plošče za nepotrati ognjišča, ki ne počijo v vročini. Zagotavlja se vestna in točna postrežba.

Vsake vrste stavbena dela in popravljanja se sprejemajo.

Cenilniki s podobami se na zahtevanje zastoj pošljejo in franco.

Albin C. Ahčin,

stavbeni ključar, krojaške ulice št. 8 nova. (197-2)

Terček & Nekrep,

trgovina z železom, na mestnem trgu šte. 10 v Ljubljani, priporočata za bližnji čas zidanja stalno zalogo

najboljšega kameniškega cementa,

zaticavnikov in železa za mreže, belega, črnega in cinkastega kositarja, žrebljev, žrebljev od drota in vretenic (šravbov), okov za hišno opravo in stavbo, jako solidno izdelanih nepotratih ognjišč in njih posamičnih delov, pečij od litega železa za kurjavo s premogom ali drvmi, delov za vodnjake in cize.

Isto tako sprejemata naročila za vse proizvode c. kr. priv. prve kameniške tovarne za cement, kakor: plošče od cementa za tlak po cerkvah, hišnih vežah in po mostovžih, cigel za strehe od cementa, in cevi za vodovode, korita itd., vse to se vračuni po originalnih fabriških cenah.

Traverze, zanetane ali zvaljane, se po meri preskrbé in cenó zaračunijo. (206-1)

Gostilna pri avstrijskem cesarji,

(Gasthof zum Kaiser von Österreich.)

Sv. Petra cesta št. 5, blizu postaje južne železnice,

je notranjo popolnem novo in okusno popravljena, in priporoča svoje sobe po nizkeji ceni p. n. slav. potovalnemu občinstvu, sosebno prečastitej duhovščini za mnogobrojni obisk.

Restavracija je dobro oskrbljena, izvrstno dolensko vino, dobro Auverjevo pivo, ceno kosilo in večerja je slav. občinstvu na razpolaganje. (184-2)

Zahvala in priporočilo.

Podpisani se zahvaljuje p. n. svojim vsakdanjim gostom, ki so ga ob času dveh let počastili s svojim pohodom v čitalnični restavraciji, ter naznanja s tem, da je z današnjim dnem prevzel

gostilno pri Virantu (Sternwarte),

na sv. Jakoba trgu,

in vabi svoje vsakdanje goste, kakor tudi slavno p. n. občinstvo najuljudnejše k mnogobrojnemu obiskovanju.

Izvrstno bizeljsko, dolensko vino, Kozlerjevo carsko pivo, dobra in okusna jedila se bodo dobivala.

Prijetni gostilniški vrt, kder je popolnoma novo kegljišče, bode se v kratkem otvoril.

Z nova adaptirane sobe za potnike stojé p. n. potujočemu občinstvu v ceno na razpolaganje.

Mej vsem poletjem dobiva se led v gostilni po ceni.

V Ljubljani, dné 7. maja 1879.

Z vsem štovanjem

Ferdinand Michl, gostilničar.

(204-2)

M. Lentsche,

prodajalnica specerijskega in materialnega blaga,

(Preširnov trg tik železnega mostu.)

priporoča svojo veliko zalogo barv za sobne malarje in mastilce, kakor tudi čepiče (pinzelne) vsake velikosti, fini firmež, uležano laneno olje po najnižji ceni.

Specerijsko blago

se dobi na drobno in debelo po najugodnejših pogojih.

(193-2)